

(<http://promise.hr/wp-content/uploads/2020/07/Domagoj-i-Zvonko-beskucnik.jpg>)" Nakon rođenja, majka me ostavila. Završio sam u **Domu u Nazorovoj**. Kasnije me udomila jedna obitelj, zajedno s još trojicom dječaka. U toj obitelji nisam se dobro osjećao. Stalno su izbijale svađe, bili su loši odnosi. Kada sam završio srednju školu, zaposlio sam se u tvornici **Koestlin** u **Bjelovaru**. Svaki dan vlakom sam putovao na posao. U kuću sam davao 1000 kuna mjesečno, no to im nije bilo dosta. Radio sam i doma na poljoprivredi. Svejedno su prigovarali. Svađe su bile stalne. Atmosfera užasna. Nisam to više mogao trpjeti. Pobjegao sam od kuće i otišao u prihvatilište za beskućnike u Veliku Kosnicu", ispričao nam je, bez imalo oklijevanja, **Domagoj Tomada (21)**, mladi beskućnik koji je svratio u prostorije **Hrvatske mreže za beskućnike** u Branimirovu 53 u Zagrebu, gdje su mu kroz razgovor pokušali pomoći **Zvonko Mlinar**, potpredsjednik navedene udruge te **Slavko Mađor**, zaposlenik.

Domagoj se nije protivio kada smo ga fotografirali, nije tražio da mu ime ne objavljujemo.

'Kad sretnem majku, kao da vidim potpunog stranca'

"Četiri dana bio sam na ulici, spavao u stanu kod mladića kojeg sam upoznao na kolodvoru. Sam mi je prišao. Tražio je vatre, vidio da imam stvari sa sobom pa pitao imam li gdje prespavati. Pošao sam s njim, no to je bila vrlo loša odluka. Dečko se stalno drogira i pije, jako loše živi. Završio je u zatvoru, jer je nešto opljačkao. Nakon četiri dana, vratio sam se u Kosnicu. Tamo sam već godinu dana – privremeno smješten. Cilj mi je pronaći posao i otići iz prihvatilišta. Ali psihički sam slomljen. Zdravlje mi je loše. Tri puta bio sam u Vrapču. Rekli su da imam poremećaj ličnosti. Imam i suicidalne misli. Svoju majku upoznao sam nedavno, nakon očeve smrti. Kad je sretnem, ništa ne osjećam. Kao da je običan prolaznik. Potpuni stranac. Kao da mi nije majka", poprilično lako teška je priča tekla iz Domagojevih usta.

Kasnije se ispostavilo da je nešto krupno ipak izostavio.

339 Kuna Za Motorku

Oglas Antivibracijska Drška za Lakši
Kako Ruke ne bi Trnule

Stečajna.hr

Otvori

Otvorilo ga je pitanje: 'Razumiju li ljudi kako je tebi?'

(<http://promise.hr/prekipjelo-im-djelatnici-hnk-zgrozeni-izjavom-ministrice-sve-vise-ih-javno-istupa-traze-istragu-dorh-a/>)

ministrice, sve istupa, traže ist (http://promise-im-djelatnici-h-izjavom-minist-ih-javno-istupa-istragu-dorh-a,

(<http://promise.hr/u-zagrebu-652-novooboljelih-mjera-samoizolacije-izrecena-je-za-1699-osoba/>)

U Zagrebu 652 novooboljelih; mjera samoizolacije izrečena je za 1699 osoba (<http://promise.hr/u-zagrebu-652-novooboljelih-mjera-samoizolacije-izrecena-je-za-1699-osoba/>)

(<http://promise.hr/potreba-za-stablama-u-gradovima-nikada-nije-bila-veca-opravan-je-revolt-svih-koji-prosvjeduju-zbog-rusenja/>)

Potreba za stabil gradovima nikad veća; opravan je onih koji prosvje rušenja (<http://promise.h-za-stablama-u-gr-nikada-nije-bila-opravan-je-rev-koji-prosvjeduju rusenja/>)

NAJČITANIJE

(<http://promise.hr/posla-nema-ni-za-lijek-tko-nema-obitelji-a-izgubi-posao-gotov-je-preko-noci-postaje-beskucnik/>)

"Posla nema ni za li Tko nema obitelj, a izgubi posao, gotov preko noći postaje beskućnik" (<http://promise.hr/posla-nema-ni-za-lijek-tko-nema-obitelji-a-izgubi-posao-gotov-je-preko-noci-postaje-beskucnik/>)

(<http://promise.hr/njemacku-odvjetnicu-silom-odveli-na-psihijatriju-kaze-da-su-je-zlostavljali-trazila-ukidanje-mjera-zbog-korone/>)

Njemačku odvjetnicu silom odveli na PS Kaže da su je zlostavljali tražila ukidanje korone (<http://promise-odvjetnicu-silo-psihijatriju-kaz-zlostavljali-tra-mjera-zbog-ko/>)

(<http://promise.hr/tko-je-tu-lud-ucenici-ne-sire-zarazu-no-sve-zagrebacke-srednje-skole-prelaze-na-online-nastavu/>)

TKO JE TU LUD? Učenici ne šire zarazu no sve zagrebačke srednje škole prelaze na online nastavu?! (<http://promise.hr/tko-je-tu-lud-ucenici-ne-sire-zarazu-no-sve-zagrebacke-srednje-skole-prelaze-na-online-nastavu/>)

"Jako teško. Upao sam u loše društvo i ovisan sam o drogi. Bio sam u komuni. Tada sam bio čist, ali opet sam počeo. Kada sretnem društvo, pređem granicu. Kao dijete, imao sam epilepsiju i ne bih smio piti ni drogirati se. Ali, uporno pijem. Već nekoliko godina nisam imao napadaj, no ako se drogiram, epilepsija bi se mogla vratiti. To je gadno. Više puta pao sam na pod i pjena mi je išla na usta. Tako se može i umrijeti", istresao je, valjda, svo svoje crnilo pred nas visoki i mršavi mladić.

"Zašto ne ideš liječiti se? Premlad si da se prepustiš. Imamo kontakte i možemo ti pomoći. Da slomiš nogu, bi li išao doktoru? Imao si epilepsiju, ali to je prošlo", umirivao ga je Zvonko Mlinar, volonter koji se sav posvetio pomaganju nevoljnicima poput Domagoja, a koji je sličnih sudbina vidio na stotine.

'Djevojka s epilepsijom srušila se ovdje pred nama'

"Imali smo dečke u Kosnici koji su svakodnevno imali napadaje. Jedna cura ovdje se srušila. Sve smo mi to već vidjeli. Ti si bolest u djetinjstvu prebolio, sada je gotovo", nadovezao se Slavko Mađor, zaposlenik Hrvatske mreže za beskućnike u Zagrebu, koji je Domagoja također pokušao uvjeriti da pođe u 'komunu'.

"Pronaći ćeš posao, ali ga ovako nećeš moći zadržati. Zato moraš na liječenje", uvjerali su potištenog mladića.

S mrvicu manjim teretom na duši, izašao je na ulicu.

"Tko mu može i zamjeriti, nakon svega što je prošao? Pitanje je što bi mi na njegovu mjestu", slijegali su ramenima volonter te zaposlenik Centra za pomoć i podršku beskućnicima i osobama u riziku od beskućništva, koji nesretnog mladića neće tek tako prepustiti vlastitim demonima.

Kasnije, kada je Domagoj otišao, ispričali su da zbog predrasuda beskućnici teško dolaze do posla. Percepcija je, kažu, da su to alkoholičari i narkomani. (<http://promise.hr/wp->

<content/uploads/2020/07/Zvonko-i-Slavko-beskućnici-centar.jpg>

"Krivo! Mnogi su s normalnim životom završili na cesti. No, kada jednom završe na ulici, i najjačima se propadanju teško oduprijeti. Najgore je što većinu beskućnika proizvodi država! Svojim nemarom i promašenim politikama. Ti momci zaslužili su ocjenu pet, s obzirom što su u životu prošli. Jer nije lako nemati nikoga i još biti siromašan", naizmjence su objašnjavali Zvonko Mlinar te Slavko Mađor.

Zvonko se potom sjetio židovske uzrečice 'da je siromaštvo najteža bolest'.

"Vjerojatno su u pravu, jer siromaštvo uzrokuje bolest, najčešće psihička oboljenja. Ni posla, ni cure! Kako će dečko naći curu, kada nema ni za kavu?", pitao se potpredsjednik Hrvatske mreže za beskućnike.

Nakon mjesec dana na ulici, više nema povratka!

(<http://promise.hr/silom-bi-cijepili-hrvate-iako-i-danas-neki-nakon-cjepiva-iz-2010-hodaju-na-stakama/>)

Silom bi cijepili Hrvate iako i danas neki, nacjepiva iz 2010., hoće na štakama?! (<http://promise.hr/silom-bi-cijepili-hrvate-iako-i-danas-neki-nakon-cjepiva-iz-2010-hodaju-na-stakama/>)

Pojasnio je da za one koji završe na ulici i tamo provedu više od mjesec dana, najčešće nama povratka u 'normalan život'. Žalosan je, kaže, što tamo završe i mnogi koji, poput Domagoja, izađu iz doma ili iz udomiteljske obitelji, a koji na ulicu ne bi dospjeli da država vodi računa o njima.

No Domagoj je tek jedan od tisuću beskućnika u Zagrebu, a izgledi te vojske nesretnika da se odlijepe od dna i izađu iz začaranog kruga siromaštva i beznađa iz dana u dan sve su manji, pogotovo nakon uvedenih mjera zbog korona-virusa, odnosno nakon novog vala recesije koji je snažnije pogodio Hrvatsku nego se o tome javno govori.

"Zadnjih nekoliko godina mnogo je mladih iz prihvatilišta i s ulice pronašlo posao te su otišli u podstanare. No, sada je, zbog korone, sve palo u vodu! I oni koji su se snašli, opet su bez posla, a ovi koji su na cesti ili u prihvatilištu, imaju znatno manje izgleda da krenu svojim putem. Što li će tek biti na jesen? Toga se najviše bojimo", ispričao je naš domaćin.

Zimi namjerno naprave nešto da završe u zatvoru ili u Vrapču

Potom je kazao da mnogi beskućnici zimi namjerno provociraju policiju ne bi li, za studenih noći, završili na psihijatriji, u pritvoru ili u zatvoru.

"Zima je gadna. To je za njih najteže razdoblje. Najmanje ih je 700 u Zagrebu tada na javnim mjestima ili u zapuštenim objektima. U propalnoj tvornici 'Nada Dimić', tu u Branimirovoj, najmanje ih je petero ili šestero, na kolodvoru u vagonima ih je sedamdesetak... Sve ih znam, jer zimi idemo k njima, dijelimo im vreće za spavanje i deke. Obično uđu u napuštene vagone, ili u one koji čekaju uključenje u promet. Iskreno, to je problem ljudima na kolodvoru. No, u Zagrebu postoji svega 160 mjesta u prihvatilištima i prenočištu na tri lokacije, a klasičnih beskućnika u našem gradu ima najmanje 700 do 1000", objašnjava naš sugovornik.

U prihvatilištu u **Velikoj Kosnici** može se smjestiti oko 120 osoba, u prihvatilištu Caritasa Zagrebačke nadbiskupije u **Sesvetskom Kraljevcu** još 18, a u prenočištu Sestara misionarki ljubavi u **Jukićevoj** na raspolaganju je 20-tak mjesta.

"S dolaskom '**korona-resecije**', za mnoge neće biti mjesta pa im ostaje jedino ulica. Sve više je i ljudi koji iz Slavonije dolaze u Zagreb, jer ovdje ima najviše pučkih kuhinja i prihvatilišta. U cijeloj Slavoniji, pak, samo Osijek osigurava smještaj i hranu za ljude u nevolji. Po Zakonu o socijalnoj skrbi bi sva sjedišta županija morala imati prihvatilišta i pučke kuhinje, no zakon se ne provodi pa mnogi veliki gradovi ne skrbe o beskućnicima", tumači nam Zvonko.

(<http://promise.hr/wp-content/uploads/2020/07/dobri-dom-ulaz-unutra-mete-Medium.jpg>) Naglašava da Zagreb ima **5 pučkih kuhinja**. Najveća je u organizaciji Ustanove Grada Zagreba, „**Dobri dom**“ koja svakodnevno na tri lokacije podijeli oko 3500 ručkova. Ostale su caritativne ili vjerskih organizacija koje koristi oko 1500 osoba. Beskućnici koji imaju prebivalište izvan područja Grada Zagreba ne mogu koristiti gradsku pučku kuhinju, a njih je od 300 do 500 u Zagrebu.

Dodaje da je raspad obitelji vrlo čest uzrok beskućništva, kao i loše zdravstveno stanje. Mnogi upravo zbog bolesti završe na cesti.

"Teško je reći uzrokuje li češće bolest beskućništvo, ili beskućništvo bolest. Beskućnici se teško zapošljavaju jer je nemoguće s ulice ili iz napuštenog objekta odlaziti na posao. A ne može se niti na ručak koji je u točno određeno vrijeme. Kako preživjeti do prve plaće ako se netko zaposli. Ti ljudi nemaju se gdje istuširati, oprati odjeću. Uzroci i posljedice često su povezani. Vrlo je teško vratiti se u normalan život nekome tko jednom padne na dno. To je začarani krug iz kojega najčešće nema izlaza. Najgore je što se ne osiguravaju preventivni oblici pomoći, pomoć i podršku u trenutku kada se osoba nađe u teškoćama i problemima. Na primjer, ako ostanete bez posla ipak se neko vrijeme, često i tri mjeseca, čeka na ostvarivanje zajamčene minimalne naknade koja iznosi 800 kuna i s njom treba zadovoljiti osnovne životne potrebe (unajmiti sobicu, platiti režije, izdvojiti nešto za doručak i večeru ako ručaš u pučkoj kuhinji, kupiti nešto za higijenu...) što je nemoguće. Zbog toga mnogi prebivaju na javnim mjestima i u napuštenim objektima, a to vodi u začarani krug beskućništva i socijalne izolacije iz kojeg se teško izlazi – posebno ako se naruši zdravlje ili ode u ovisnost", tumači Zvonko Mlinar te dodaje da najviše nastoje pomoći mladima od kojih je većina odrastala u alternativnoj skrbi ili napustila obitelj.

Bitno je što prije ih maknuti iz okruženja onih koji su izgubili svaku nadu

"Najčešće ih pronalazimo na **Glavnom i Autobusnom kolodvoru** i činimo sve da ih maknemo iz okruženja

onih koji su izgubili svaku nadu za povratak u „normalni svijet“, navodi iskusni volonter, koji je gotovo cijeli radni vijek proveo u sustavu socijalne skrbi, no koji je najkritičniji baš prema tom sustavu, odnosno prema upravljačkim strukturama bilo na lokalnoj, ili državnoj razini.

Tvrdi, naime, da je većina beskućnika najmanje kriva za svoje nevolje te da je sustav taj koji ih gura na margine.

„Hrvatska mreža za beskućnike i Crveni križ Zagreb su uz financijsku potporu ministarstva nadležnog za socijalnu skrb provodili trogodišnji program u okviru kojeg su osnovane stambene zajednice u koju su se uglavnom smještavali mladi beskućnici, većinom oni koji su izašli iz doma ili iz udomiteljske obitelji, a koje smo zatekli na ulici ili prihvatilištu. Pružili smo im odgovarajuću pomoć i podršku u rješavanju poteškoća i problema, rješili statusne probleme, nekima osigurali osposobljavanje za određeno zanimanje, poboljšali socijalne vještine i radne kompetencije, pomogli u pronalasku posla itd. Rezultat, trogodišnjih programa je: 34 uključena mlada beskućnika od kojih njih 28 radi i samostalno živi.

Te zajednice su se pokazale kao najbolja prevencija. Svi oni koji su uspjeli, vratili su državi uloženo u njih. Na žalost, stambenih zajednica je malo. Krenuli smo opet početkom lipnja, a Crveni križ kreće u srpnju – nakon 7 do 8 mjeseci prekida. U međuvremenu smo izgubili unajmljene stanove i stručne radnike. I opet iz početka“, nezadovoljno otpuhuju naši sugovornici dok nabrajaju silne prepreke na koje stalno nailaze.

Dodaju potom da programsko i projektno financiranje nije rješenje već da država mora prepoznati potrebu te sustavno financirati ovake usluge i spašavati mlade kojih je sve manje u Republici Hrvatskoj!

Političare baš briga što se sustav raspada

„Na žalost, nema interesa ni u lokalnoj vlasti niti na razini države. Ponašaju se kao da nama nešto daju, a ne znaju kako je to težak posao. Umjesto da oni nas potiču i podržavaju, mi njih moramo tjerati te prozivati zbog nečinjenja. No, izgleda da je to u Hrvatskoj normalno. U isto vrijeme, jedna udruga slična našoj u Ljubljani ima 20-tak stanova koje im je dodijelila država i Grad Ljubljana. Imaju i Centar za pomoć i podršku s uslugama kao i naš Centar ali i 26 stručnih radnika. Nas je troje i nekoliko volontera. Ovo kod nas je neodrživo i pitanje je dana kada ćemo prestati! Ne možemo više. Zaposlimo stručne radnika i odu čim pronađu nešto sigurnije. (<http://promise.hr/wp-content/uploads/2020/07/dobri-dom-natpis-pucka-kuhinja-Medium.jpg>)

Cijeli sustav socijalne skrbi je devastiran, nitko nije spreman napraviti prave reforme. Samo mijenjaju Zakon o socijalnoj skrbi i podzakonske propise, a sadržajno se ništa ne mijenja“, kaže iskusni volonter.

Objašnjava zatim da je cijeli radni vijek slušao kako je primjerenija skrb djetetu u udomiteljskoj obitelji nego u domu.

"Međutim, naknada udomitelju je 2.600 do 3.000 kuna – ovisno o uzrastu djeteta, a u dječjem domu trošak je preko 9.000 kuna. I umjesto da razvijamo udomiteljstvo i profesionaliziramo udomitelje, mi još uvijek držimo domove. Priča je kompleksna, nešto se poboljšalo zadnjih godina ali sve ide sporo. Teško nam je kada na ulici pronađemo mladu osobu koja je odrastala u alternativnoj skrbi, bez obitelji, rodbine, prijatelja, poznanika, prepušteni sami sebi. Premalo je i nas koji smo im kontakt i podrška. Nekolicina nas u Zagrebu tek je kap u moru. A oni nemaju nikoga osim nas", objašnjavaju Zvonko i Slavko.

Branio Hrvatsku, a sram ga tražiti socijalnu pomoć!

Kao primjer nebrige države i apsurdnih propisa, potpredsjednik Hrvatske mreže za beskućnike naveo je slučaj zagrebačkog branitelja koji ima 35 godina radnog staža, a koji ne može dobiti mirovinu!

"Tužno je da netko tko ima toliko radnog staža i tko je s oružjem branio Hrvatsku – ne može do mirovine. Taj branitelj nikada se nije napio i nikada u životu nije tražio socijalnu pomoć. Bilo ga je sram. Radije je skupljao boce. Već pet godine taj **gospodin živi u prihvatilištu za beskućnike** i čeka uvjete za ostvarivanje mirovine i prima braniteljsku socijalu koju je vratio ministar **Medved**, a **Milanka Opačić** ukinula onima koji su na privremenom smještaju", ispričao je Mlinar te dodao da je veliki problem i to što mnogi beskućnici nemaju osobne dokumente, jer se nemaju gdje prijaviti prebivalište

Najbrojniji su, kaže, došljaci iz Slavonije, koji u Zagrebu čine 30 posto beskućničke populacije, a kojih bi na jesen moglo biti i puno više.

"Ako ste došli iz Osijeka, ne možete prijaviti na adresi centra za socijalnu skrb u Zagrebu i ostvariti socijalnu pomoć, niti besplatni obrok u gradskim pučkim kuhinjama.

Iako je Zakonom o prebivalištu uređeno da beskućnik može prijaviti prebivalište na adresi centra za socijalnu skrb ako mu je zadnje prebivalište bilo na području njegove nadležnosti, međutim neki to ne čine zbog čega mnogi nemaju osobnu iskaznicu, a bez nje ne možete ništa. Čemu zakoni, ako se ne primjenjuju?", pita se volonter (inače umirovljenik) koji je ranije radio u Ministarstvu za socijalnu skrb, u zagrebačkom Crvenom križu te u Zavodu za socijalnu skrb.

Dijete silom odvajaju od majke

"Imali smo slučaj da je dijete smješteno u udomiteljsku obitelj, a majka u prihvatilište. Nije bio problem eventualno zanemarivanje roditeljske skrbi, već je u tom slučaju problem bio isključivo financijske prirode. Čak se i socijalna radnica centra za socijalnu skrb rasplakala. Žena je ostala bez posla i podstanarskog stana, otac nije plaćao alimentaciju. Socijalna Centra joj je mogla dati zajamčenu minimalnu naknadu, mogla je ostvariti i pomoć za troškove stanovanja, ukupno oko 1.800,00 kn. S tim iznosom nije mogla ništa.

Mama je otišla u Kosnicu, dijete u udomiteljsku obitelj. Trošak za državu je oko 6.500 kuna! I nikome ništa. U medijima je tadašnja ministrica paušalno govorila o nekim drugim oblicima pomoći, ne navodeći ih. Ima dosta sličnih slučajeva", nabraja Zvonko Mlinar.

U zaključku navodi da država mora sve poduzeti kako bi se radno sposobni zaposlili, a ne čitav život bili na socijali.

"Može se, ali treba puno truda i raznih primjerenih oblika pomoći i podrške. Ne samo materijalnih nego i ljudskih", navode naši sugovornici iz Hrvatske mreže za beskućnike.

Socijalna pomoć u Sloveniji – 400 eura, u Hrvatskoj – samo 800 kuna!

(<http://promise.hr/wp-content/uploads/2020/07/beskućnik-u-tunelu.jpeg>) Zvonko Mlinar i Slavko Mađor naveli su još nekoliko primjera iz kojih se, prema svemu sudeći, vidi da ni Grad Zagreb, ni država Hrvatska ne mare previše za probleme beskućnika i onih koji bi to ubrzo mogli postati.

"Zar je vama normalno da za prostore u kojima pomažemo beskućnicima i krajnje siromašnima, plaćamo stanarinu čak 1500 eura mjesečno? Zar ne bi bilo logično da nam Grad Zagreb, ili Ministarstvo državne imovine, dodijele prostore? Za tih 1500 eura mogli bi zaposliti još par ljudi. U Sloveniji socijalna pomoć za siromašne iznosi 400 eura, plus još stotinu eura, ako ta osoba volontira. S tim novcem mogu si platiti podstanarsku sobu i živjeti normalno. Kod nas minimalna zagarantirana naknada po osobi iznosi svega 800 kuna. Što čovjek može s osamsto kuna? Može otići na ulicu", zaključuje potpredsjednik Hrvatske mreže za beskućnike, Zvonko Mlinar.

Broj računa za pomoć beskućnicima:

Broj žiro računa na kojeg građani mogu uplatiti pomoć za beskućnike je:... Hrvatska mreža za beskućnike, Zagreb, Korčulanska 3D, OIB: 53916061811,

IBAN: HR682360001102347110, Zagrebačka banka.

FOTO: Snimio: Damir Kramarić; Hrvatska mreža za beskućnike

Komentari

0 komentara | [Moderation Tool](#)Sortiranje po: [Najstariji](#)

Dodajte komentar...

[Facebookov dodatak za komentare](#)

- [država je kriva](#) 1 (<http://promise.hr/tag/drzava-je-kriva/>)
- [u zatvor zimi](#) 1 (<http://promise.hr/tag/u-zatvor-zimi/>)
- [recesija](#) 3 (<http://promise.hr/tag/recesija/>)
- [sve više mladih](#) 1 (<http://promise.hr/tag/sve-vise-mladih/>)
- [Hrvatska mreža za beskućnike](#) 7 (<http://promise.hr/tag/hrvatska-mreza-za-beskucnike/>)
- [Zvonko Mlinar](#) 7 (<http://promise.hr/tag/zvonko-mlinar/>)
- [Slavko Mađor](#) 1 (<http://promise.hr/tag/slavko-mador/>)
- [korona](#) 22 (<http://promise.hr/tag/korona/>)
- [na ulici](#) 5 (<http://promise.hr/tag/na-ulici/>)
- [političari](#) 16 (<http://promise.hr/tag/politicari/>)
- [beskućnici](#) 13 (<http://promise.hr/tag/beskucnici/>)

© Promise.hr

[Naslovnica \(http://promise.hr/\)](http://promise.hr/) • [O nama \(http://promise.hr/o-nama/\)](http://promise.hr/o-nama/) • [Impressum \(http://promise.hr/impressum/\)](http://promise.hr/impressum/) • [Uvjeti korištenja \(http://promise.hr/uvjeti-koristenja/\)](http://promise.hr/uvjeti-koristenja/) •[f \(https://www.facebook.com/portal.promise\)](https://www.facebook.com/portal.promise)